Temps Ordinari - Vint-i-unè diumenge

Per FrancescRiera el dl., 15/08/2022 - 00:00

Is 66,18-21
He 12,5-7.11-13
Lc 13,22-30

ANEM DISTRETS, ENTRETINGUTS... AMB LES NOSTRES JOGUINES

1. El P. Adolfo Nicolàs, anterior P. General dels jesuïtes,

té un magnífic escrit, gairebé un testament, on comenta que sovint anem per la vida “distrets” amb mil coses, importants potser, però menors, vivim “entretinguts” com els infants, quan els veiem ben distrets amb les seves joguines (i els pares poden descansar...!).

El P. Nicolàs ho comentava després de llegir alguns clàssics de l'espiritualitat: “havien estat atrapats per l'Esperit, el foc, la vida, l'estil de Jesús; i compartiren el foc i la llum amb els altres; s’havien fet lluminosos, havien esdevingut foc. Al seu costat, sembla que nosaltres estem enormement i ‘estúpidament’ distrets...”

Els evangelis d’aquests diumenges són una exhortació a “viure amb nervi” escatològic. Encara que ens toquin temps ben complexos. Ens animen a ser eixerits, amb vigoria, "mentre esperem l’acompliment de la nostra esperança: la manifestació de Jesucrist el nostre Salvador".

A l’evangeli d’avui Jesús no és un profeta ensucrat. Sacseja el poble apel·lant a l’imminent judici de Déu. Un judici que capgirarà les situacions (“fent caure el sol i les estrellesf”) i farà advenir el Regne, que hem demanat tant en el ‘parenostre’. Cal estar preparats perquè no ens agafi distrets, entretinguts amb mil joguines, amb el cor enteranyinat. Que no ens perdem ‘la nostra gran esperança’ l’entrada al convit del Regne.

2. Som ja al segon tram del Camí a Jerusalem

Fer camí és una actitud. Caminar per la vida “amb Jesús”, tenint posats els ulls en el Regne i en tota la misericòrdia que el Regne significa:

-- Anar per la vida com un itinerant, sabent que no és en aquest món injust i mancat de compassió on tenim el nostre cau. Anar per la vida cercant un món tot ell ple de la misericòrdia del Pare.

-- Anar pel món traient dimonis i desfent situacions estúpides que els interessos dominants han anat fent “normals”.

Fer camí tot esperant “l’acompliment de la nostra esperança, la manifestació de Jesucrist el nostre Salvador”.

3. Tot fent camí un li preguntà: “Senyor, són pocs els qui se salven?”

Una pregunta que els rabins investigaven. Uns havien contestat que tots els israelites se salvarien; altres deien que serien més gent els que no se salvarien que els salvats.

Una pregunta que ha preocupat a molts cristians angoixats per una imatge de Déu una mica ferotge. Per la por que feia aquest Jutge, els catòlics havíem cercat diverses “assegurances” (tantes indulgències, tants primers divendres...), que a cops hom prenia com a assegurances barates, que dispensaven de la porta estreta.

Tanmateix, Jesús no contesta la pregunta d’aquesta persona. No li interessa el tema...! El que respon és que cal esforçar-se per entrar per la porta estreta, és a dir, vivint la vida seriosament atenent que hi ha dues menes de porta d’entrada:

-- una té l’aparença d’ampla (una societat que ens endormisca i entreté amb els seus anuncis i eslògans creant una felicitat fàcil i còmode, “virtual”);

-- la de Jesús, que de manera realista, ens anima a caminar amb ell vers el goig del Regne entrant per la porta del realisme i la veritat, potser estreta.

“*Que no us trobeu amb la porta tancada... Mentre hi entren altres...!*” Jesús inquieta els seus oients endormiscats, “entretinguts, distrets”, aquells que edulcoren l’evangeli. No només porta estreta, atenció, que no us quedeu fora, que arribeu tard i truqueu, però ja no pugueu entrar.

-- Senyor, desperta’m, que potser m’he anat endormiscant, només preocupat per les “meves joguines”, ajuda’m a tornar a les que són les meves “opcions fonamentals”.

ETIQUETES